

Αντίβαρο

Αναζήτηση

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Επιλογή συγγραφέα

ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ

Βαλκάνια
Γλώσσα
Διάφορα
Διεθνή
Διπλωματία
Εκκλησία
Ελληνοτουρκικά
Επικαιρότητα
Ευρώπη
Θεωρία
Θράκη
Ιστορία
Αρχαιότητα
Βυζάντιο
1453-Τουρκοκρατία
1821-Επανάσταση
1830-Απελευθέρωση-Βαλκανικό
1922-Καταστροφή
1940-ΟΧΙ-Εμφύλιος
1955-Κύπρος-ΕΟΚΑ-Αττίλας
1974-Μεταπολίτευση
Κοινωνία
Κύπρος
Μακεδονία
Μέση Ανατολή
Ομογένεια
Ορθοδοξία
Παιδεία
Περιβάλλον
Πολιτική
Πολιτισμός
Ποντιακό
Σχολικά εγχειρίδια
Ταυτότητα
Τύπος
ΕΝΟΤΗΤΕΣ
Αφιέρωματα
Ειδικά αφιέρωματα
Κείμενα
Ομιλίες/Συνεντεύξεις
Φάκελοι
Βιβλιοθήκη
Βίντεο
Βιβλία
Ηχητικά
Κείμενα
Ξένη λογοτεχνία
FTP Βιβλιοθήκη
Youtube
Δράση
Επιστολές
Πρωτοβουλίες
Εκδηλώσεις
Παρατηρητήριο
Ειδησεογραφία
Ιστολόγια
Ανακινώσεις
Απόψεις
Συνθεριστής

ΔΗΜΟΦΙΛΗ ΑΦΙΕΡΩΜΑΤΑ

Σχολικό εγχειρίδιο Ιστορίας της ΣΤ΄ Δημοτικού Πολιτιστικό

Ανασκόπηση των αντιδράσεων για το βιβλίο Ιστορίας της Στ Δημοτικού Αφιέρωμα Monthly Review: Ίδιαιτες Ελληνικές Αξίες

Το Κρυφό Σχολείο: Μυθος ή Προγμικτικήτα;

Καταπατήσεις Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων στην Κύπρο από την Τουρκία Αφιέρωμα Monthly Review: Ελληνικότητα και ελληνικά κόμματα

Μελέτη για την αλλαγή του κλίματος

Περί εκκλησιαστικής περιουσίας

Αφιέρωμα: Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος (1939-2008)

Ο Απαγοσμανιός του Πατριάρχη Γρηγορίου Ε το 1821

Frequently Asked Questions on Macedonia

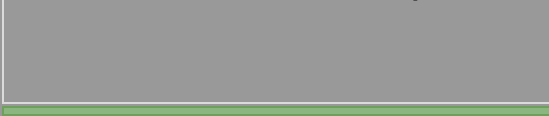
Ο Κυπριακός αγώνας 1955-59

Η Έλλάς τού ΟΧΙ (1940-44)

Αρχική | Σχετικά | Συνθεριστής | Ιστολόγια | Παλιό Αντίβαρο | Επικοινωνία | RSS | Facebook

ΔΕΙΤΕ ΤΟΝ ΑΝΑΝΕΩΜΕΝΟ ΙΣΤΟΧΩΡΟ ΤΟΥ ANΤΙΒΑΡΟΥ

Αντίβαρο στην ιδιωτεία

ANTIBARO - ΝΕΑ ΑΡΘΡΑ

Το Βλογημένο Μαντρί

Βιβλιοθήκη - Κείμενα

?? ?? ??????? ?? ????? ????????? «?? ????????? ??????», ?? ????????? ?????? ??????

Κάθε χρόνο ο Άγιος Βασίλης τις παραμονές της Πρωτοχρονιάς γυρίζει από χώρα σε χώρα κι από χωριό σε χωριό, και χτυπά τις πόρτες για να δει ποιος θα του δεχτεί με καθαρή καρδιά. Μια χρονιά λοιπόν, πήρε το ραβδί του και τράβηξε. Ήτανε σαν καλόγερος ασκητής, ντυμένος με κάτι μπαλωμένα παλιόρασα, με χοντροπάπουτσα στα ποδάρια του και μ' ένα ταγάρι περασμένο στον ώμο του. Γι αυτό του παίρνανε για διακουιάρη και δεν τ' ανοίγανε την πόρτα. Ο Άγιος Βασίλης έφευγε λυπημένος, γιατί έβλεπε την απουιά των ανθρώπων και συλλογιζότανε τους φτωχούς που διακονούουνε, επειδής έχουνε ανάγκη, μ' όλο που αυτός ο ίδιος δεν είχε ανάγκη από κανέναν, κι ούτε πεινούσε, ούτε κρύωνε.

Αφού βολόδειρε από δω κι από κει, κι αφού πέρασε από χώρες πολλές κι από χιλιάδες χωριά και πολιτείες, έφταξε στα ελληνικά τα μέρη, πού 'ναι φτωχός κόσμος. Απ' όλα τα χωριά πρόκρινε τα πιο φτωχά, και τράβηξε κατά κει, ανάμεσα στα ξερά βουνά που βρισκόντανε κάτι καλύβια, πεινασμένη λεμπεσουριά.

Περπατούσε νύχτα κι ο χιονιάς βογκούσε, η πλάση ήτανε πολύ άγρια. Ψυχή ζωντανή δεν ακουγότανε, εξόν από κανένα τσακάλι που γάβγιζε.

Αφού περπάτηξε κάμποσο, βρέθηκε σ' ένα απάγκιο που έκοβε ο αγέρας από 'να μικρό βουνό, κι είδε ένα μαντρί κολλημένο στα βράχια. Άνοιξε την αυλόπορτα που ήτανε κανωμένη από άγρια ρουπάκια και μπήκε στη μάντρα. Τα σκυλιά ξυπνήσανε και πιάσανε και γαβγίζανε. Πέσανε απάνω του να τον σκίσουνε' μα, σαν πήγανε κοντά του, σκύψανε τα κεφάλια τους και σερνόντανε στα ποδάρια του, γλείφανε τα χοντροπάπουτσά του, γρούζανε φοβισμένα και κουνούσανε παρακαλεστικά τις ουρές τους.

Ο Άγιος σίμωσε στο καλύβι του τσομπάνου και χτύπησε την πόρτα με το ραβδί του και φώναξε:

«Ελεήστε με, χριστιανοί, για τις ψυχές των αποθαμένων σας! Κι ο Χριστός μας διακόνεψε σαν ήρθε σε τούτον τον κόσμο!».

Η πόρτα άνοιξε και βγήκε ένας τσομπάνης, παλικάρι ως εικοσπέντε χρονώ, με μαύρα γένια' και δίχως να δει καλά καλά ποιος χτυπούσε την πόρτα, είπε στο γέροντα:

«Πέρασε μέσα στ' αρχοντικό μας να ζεσταθείς! Καλή μέρα και καλή χρονιά!».

Αυτός ο τσομπάνης ήτανε ο Γιάννης ο Μπάικας, που του λέγανε Γιάννη Βλογημένου, άνθρωπος αθώς σαν τα πρόβατα που βόσκαγε, αγράμματος ολότελα.

Μέσα στην καλύβα έφεγγε με λιγοστό φως ένα λυχνάρι. Ο Γιάννης, σαν είδε στο φως πως ο μουσαφίρης ήτανε γέροντας καλόγερος, πήρε το χέρι του και τ' ανασπάστηκε και τό 'βαλε απάνω στο κεφάλι του. Ύστερα φώναξε και τη γυναίκα του, ως είκοσι χρονώ κοπελούδα, που κουνούσε το μωρό τους μέσα στην κούνια. Κι εκείνη πήγε ταπεινά και φίλησε το χέρι του γέροντα, κι είπε:

«Κόπιασε, παππού, να ξεκουραστείς».

Ο Άγιος Βασίλης στάθηκε στην πόρτα και βλόγησε το καλύβι κι είπε:

«Βλογημένοι νά 'σαστε, τέκνα μου, κι όλο το σπιτικό σας! Τα

PHΞΕΙΣ

Τ' όνειρο του παιδιού είναι η ειρήνη, Τ' όνειρο της μάνας είναι η ειρήνη. Τα λόγια της αγάπης κάτω απ' τα έ είναι η ειρήνη.

Γιάννης Ρίτσος
Ειρήνη

ΔΙΚΤΥΩΣΗ

ΕΙΣΟΔΟΣ

Όνομα Χρήστη

Κωδικός

Να με θυμάσαι

Σύνδεση

Ξεχάσατε τον κωδικό σας;
Ξεχάσατε το όνομα χρήστη;
Δημιουργία λογαριασμού

ΔΗΜΟΣΚΟΠΗΣΗ

Η γνώμη σας για το πανεπιστή

- Να καταργηθεί άμεσα
- Να μείνει το ισχύον κα
- Δεν έχω διαμορφώσει

Ψηφίστε **A**

ΜΗΝΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ

Εγγραφή στη λίστα μηνιαίων δελτ

email address

Submit

• Το πιο πρόσφατο

• Αρχείο 1

• Αρχείο 2

ΗΜΕΡΗΣΙΟ ΔΕΛΤΙΟ

Εγγραφή στο ημερήσιο δελτίο του .

Ε

Ζ

To e-mail σας:

Όνομα:

Υποβ
Πληροφορίες

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ: ΚΕΙΜΕΝΑ

Η ιστορική αλήθεια για τη Μακεδόν

Το πλήρες κείμενο της τηλεοπτικής αρχηγών (εκλογές 2009) 23 Σεπτε

Το πλήρες κείμενο της τηλεοπτικής αρχηγών (εκλογές 2009) 23 Σεπτε

Ντοκουμέντο: Οι απόρρητες συνομ Κίσηγκερ 27 Ιουλίου 2009

Οι Χριστιανοί στην Παλιθρησκευτι Ιουλίου 2009

Ποιήματα για το Πάσχα 12 Απριλίο

Απόπειρα εθνικής αυτοκτονίας 25 Ι

Ένας Έλληνας - ο Μακρυγιάννης 2

Ενημερωτικό φυλλάδιο της Ιεράς Μ Ιανουαρίου 2009

Το μηνιαίο δες διάγγραμμα του Τάσ Απριλίου 2004 12 Δεκεμβρίου 200

ΝΕΟΤΕΡΑ!

Αρθρογραφία

Απόψεις

Παρατηρητήριο

Ιστολόγια

Αφιέρωματα

Δράση

Βιβλιοθήκη

ΔΙΑΔΡΑΣΗ!

Σχόλια

Σχολιασμένα

Δημοφιλή μήνα

4 μηνών

Όλα

Youtube

Εκπομπές

Εκπομπές2

πρόβατά σας να πληθαίνουν ως του Ιώβ μετά την πληγήν και ως του Αβραάμ και ως του Λάβαν! Η ειρήνη του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού να είναι μαζί σας!».

Ο Γιάννης έβαλε ξύλα στο τζάκι και ξελόχισε η φωτιά. Ο Άγιος απίθωσε σε μια γωνιά το ταγάρι του, ύστερα έβγαλε το μπαλωμένο το ράσο του κι απόμεινε με το ζωστικό του. Τον βάλανε κι έκατσε κοντά στη φωτιά, κι η γυναίκα τού 'βαλε και μια μαξιλάρα ν' ακουμπήσει.

Ο Άγιος Βασίλης γύρισε κι είδε γύρω του και ξανάπε μέσα στο στόμα του:

«Βλοημένο νά 'ναι τούτο το καλύβι!».

Ο Γιάννης μπαινόβγαυε, για να φέρει τό 'να και τ' άλλο. Η γυναίκα του μαγείρευε. Ο Γιάννης ξανάριξε ξύλα στη φωτιά.

Μονομιάς φεγγοβόλησε το καλύβι με μιαν αλλιιώτικη λάμψη και εφάνηκε σαν παλάτι. Τα δοκάρια σαν νά 'τανε μαλαμοκαπνισμένα, κι οι πυτιές που ήτανε κρεμασμένες σαν να γινήκανε χρυσά καντήλια, και τα τυροβόλια κι οι καρδάρες και τ' άλλα τα σύνεργα που τυροκομούσε ο Γιάννης, λες κι ήτανε διαμαντοκολλημένα. Και τα ξύλα που καιγόντανε στη φωτιά ευωδιάζανε σαν μοσκολίβανο και δεν τρίζανε, όπως τρίζανε τα ξύλα της φωτιάς, παρά ψέλνανε σαν τους αγγέλους πού 'ναι στον Παράδεισο.

Ο Γιάννης ήτανε καλός άνθρωπος, όπως τον έφτιαξε ο Θεός.

Φτωχός ήτανε, είχε λιγοστά πρόβατα, μα πλούσια καρδιά : «Τη πτωχεία τα πλούσια!». Ήτανε αυτός καλός, μα είχε και καλή γυναίκα. Κι όποιος τύχαινε να χτυπήσει την πόρτα τους, έτρωγε κι έπινε και κοιμότανε. Κι αν ήτανε και πικραμένος, έβρισκε παρηγοριά. Γι αυτό κι ο Άγιος Βασίλης κόνεψε στο καλύβι τους, ξημερώνοντας Πρωτοχρονιά, παραμονή της χάρης του, κι έδωσε την ευλογία του.

Κείνη τη νύχτα τον περιμένανε όλες οι πολιτείες και τα χωριά της οικουμένης, αρχόντοι, δεσποτάδες κι επίσημοι άνθρωποι, πλην εκείνος δεν πήγε σε κανένα τέτοιον άνθρωπο, παρά πήγε στο μαυτρί του Γιάννη του Βλοημένου.

Σαν βολέψανε τα πρόβατα, μπήκε μέσα ο Γιάννης και λέγει στο γέροντα:

«Γέροντα, μεγάλη χαρά έχω απόψε που ήρθες, ν' ακούσουμε κι εμείς κανένα γράμμα, γιατί δεν έχουμε εκκλησία κοντά μας, μήτε καν ρημοκλήσι. Εγώ αγαπώ πολύ τα γράμματα της θρησκείας μας, κι ας μην τα καταλαβαίνω, γιατί είμαι ξύλο απελέκητο. Μια φορά μας ήρθε ένας γέροντας Αγιονορίτης και μας άφησε τούτη την αγιωτική φυλλάδα, κι αν λάχει να περάσει κανένας γραμματιζούμενος καμιά φορά, τον βάζω και τη διαβάζει. Εγώ όλα όλα τα γράμματα που ξέρω είναι τρία λόγια που τά 'λεγε ένας γραμματιζούμενος, που έβγαζε λόγο στο χωριό, δυό ώρες από δω, κι από τις πολλές φορές που τά 'λεγε, τυπωθήκανε στη θύμησή μου. Αυτός ο γραμματικός έλεγε και ξανάλεγε : "Σκώνιτι ου μήτηρ του κι τουν ανισπάζιτι κι του λέγ' : Τέκνου μου! Τέκνου μου!". Αυτά τα γράμματα ξέρω...».

Ήτανε μεσάνυχτα. Ο αγέρας βογγούσε. Ο Άγιος Βασίλης σηκώθηκε απάνου και στάθηκε γυρισμένος κατά την ανατολή κι έκανε το σταυρό του τρεις φορές. Ύστερα έσκυψε και πήρε από το ταγάρι του μια φυλλάδα κι είπε:

«Ευλογητός ο Θεός ημών πάντοτε, νυν και αι και εις τους αιώνας των αιώνων!».

Ο Γιάννης πήγε και στάθηκε από πίσω του και σταύρωσε τα χέρια του. Η γυναίκα του βύζαξε το μωρό και πήγε κι εκείνη και στάθηκε κοντά στον άντρα της.

Κι ο γέροντας είπε το «Θεός Κύριος» και τ' απολυτίκιο της Περιοτής «Μορφήν αναλλοιώτως ανθρωπίνην προσέλαβες», χωρίς να πει και το δικό του τ' απολυτίκιο, που λέγει : «Εις πάσαν την γην εξήλθεν ο φθόγγος σου». Έψελνε γλυκά και ταπεινά, κι ο Γιάννης κι η Γιάννα του ακούγανε με κατάνυξη και κάνανε το σταυρό τους. Κι είπε ο Άγιος Βασίλης τον όρθο και τον κανόνα της εορτής «Δεύτε λαοί, άσωμεν», χωρίς να πει το δικό του κανόνα «Σου την φωνήν έδει παρείναι, Βασίλειε». Κι ύστερα είπε όλη τη λειτουργία κι έκανε απόλυση.

Καθίσανε στο τραπέζι και φάγανε, ο Άγιος Βασίλειος ο Μέγας, ο Γιάννης ο Βλοημένος, η γυναίκα του κι ο μπάρμπα - Μάρκος ο Βουβός, που τον είχε συμμαζέψει ο Γιάννης και τον βοηθούσε.

Και, σαν αποφάγανε, έφερε η γυναίκα τη βασιλόπιτα και την έβαλε απάνω στο σοφρά. Κι ο Άγιος Βασίλης πήρε το μαχαίρι και σταύρωσε τη βασιλόπιτα κι είπε:

«Εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου

Τα άρθρα εκφράζουν μόνο τον συγγραφέα τους. Η αναδημοσίευσή τους επιτρέπεται εφόσον αναφέρεται η πηγή (με την προσθήκη του κατάλληλου συνδέσμου) και ειδοποιούμαστε για την αναδημοσίευση.
Τα σχόλια καθυστερούν ορισμένα λεπτά να αναρτηθούν για λόγους εξοικονόμησης της ταχύτητας πρόσβασης
